

ה הינוּפּוֹס יְתִ בָרְתוּרִי קָדֵם יְיַ וַיְקַרְבֵּן בְּנֵי אַהֲרֹן כְּהַנְּנָא יְתִ דְקָא וַיְזַרְקוּ יְתִ דְקָא עַל מְרַבְּחָא פָחוֹר סְחוֹר דִי בְּתֻרָעָ מְשֻׁפֵן זְמָנָא:

(ה) וַיְשַׁחַט אֶת-עֲבָדָן הַפְּקָר לְפָנֵי יְהֹוָה וַיְקַרְבֵּוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַפְּהָנִים אֶת-הַדָּם וַיְרַקְוּ אֶת-הַדָּם עַל-הַמִּזְבֵּחַ סְכִיב אֲשֶׁר-פָתַח אֹהֶל מוֹעֵד:

לומר: "הכלנים". אֶת-הַדָּם וַיְרַקְוּ אֶת-הַדָּם . מה פלמוד לומר: "דָם" "דָם" שְׁתִי פְּعָמִים ? להביא את שגוחוב במינו או בשאיינו מינו. יכול אף בפסולים, או בחטאות הפלנימיות, או בחטאות החיצוניות, שאלות מעלה והיא למטה ? תלמוד לומר במקומם

כ"י וַיְשַׁחַט וַיְקַרְבֵּוּ הַכְּהָנִים . מקבילה ואילך מצות כהנה. לפיד על השחיטה, שכשרה בז. לפני ה' בעורה. ויהריבו. זו קבלה שהיא בראשונה, ומשמעה לשון "הולכה". למןנו, שמיין פקרים אחרים: ששמיין בבני אהרן. בני אהרן. יכול חללים ? תלמוד

להא דאמר רבי אלעזר אין האדם עללה לגרלה אלא אם בן מוחלין לו כל עונותיו, אמר כי לה נפשיה. וזה דרש יקר:

לפניהם וסמה, פרש רשי' אין סמייה בבמה. כי במא' לשון גובהת ורבותינו ויל' אמרו (טוחה) ב' מי שיש בו גנות הרוח אבלו בנה במא', שנאמר אשר ישעה ב' חזרלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במא נחשב הוא, כי כל תקרי "במא" אלא "במא". כי כל הבינה במא לעצמו רוחו גובה וגסה עליון, כי בן מצינו בלשון רבותינו ויל' הגימה ב' ישלא יהא כל אחד הולך ובונה במא לעצמו, על כן איינו לפניהם ה' משני אידים, הן מצד שאין השכינה שרייה כי אם במקומות שהענוה מציה, במא שאמיר (ישעה ט) "אשפונ" ואות דכא, כמו שנתבאר למעלה בסוף פרשת יתרו (שמות כ ט) ופרקשת מקץ בראשית מט א' שם הנגדו מזורה על עצם הענוה, ותתבאר בעורת ה' עניין הבינה לקומן פרשת מטות (במדבר ל ע) על אמרו רבותינו ויל' (דברים כב) 'כל הנודר באלו בנה במא', הן מצד שאין השכינה שרייה כי אם במקומות שכיל ישראל באגדה אחת וכולם מתכבדים אל מקדש אחד, ולא בזמין שבל אחד הולך ובונה במא לעצמו, במשל של שני הספינות שsoftmaxו אל פסוק (עמשט ו) "הנובנה בשמים מעלותיו ואגדתו על ארץ יסrah" (במדבר ט י), ולפיך אין קרבן של הבנה מסיר העון מלל וכל, ועל כן אין בו סמייה: תורה

לך נאמר רק לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו, שיוכל להלך ברוח הקדש שעליו בוגר רוחו של כל אחד ויודע גם מיטמעות שליהם, לפיקד דין הוא שיא עליון עון העם גם העולה על רוחם, ועל זה קאי מה שאומר יסמכת את ירכ' עליון,adam לבן מה ענין אשר רוח בו אל יסמכת זכר, אלא ודי שאה בא תלי. ולא הארץ הקדוש ברוך הוא לצות לו שיסמך עליו גם ייד שסינה כדי לתון עליו גם שמן ולפי חטא המעששה של העם, כי פשוט הוא שאם יידרו להшиб רוחם מעון חטא המעששה וained עשו פשיטא שהוא "חטא רבים ושה", ומהו למד משה שבשעת סמיכה סמךathy בין ידיו לעליון להסימיך לעליון עשו עליון, להסימיך לעליון עשו עשות פשיטא מהו שואה בין רביהם ושה, בין שעתה או בהרהור בין שיחתו במעשה והרי הוא ממש דגימת קרבן הנסימך גונשא עליון אשמת העם ישראל נקיים. וזה פרוש יקר. ומהו שאמר ונראה לו לכפר עליון, פשטו שסוכה וזעקה על הכהנה על גדי שנותן אשמותו על הבהמה:

ועל צד הרומו נובל לומר, סמך ידו על ראש העלה כולל את כל העולה, הן הבהמה "היא העלה על מוקחה" עפ' היל' וכו', הן האדם הנסימך העולה לאיזו מעלה מן התעם שנטבאה, אך לפי גREL הענש שמטליין על הנסימקה, מי פתי יסר הגה" לקלбел הסמיכה כי אינו מוכחו או העון תלוי בו. אבל איש אשר אין רוח בו ואינו יכול להלך ב碨בו רוחם א' ט אי, או עליון מיטל לשינוי טהרה ולבוכיו וליחסו, ואם להшибו מדרבו ולבוכיו ולייסרו, כי לאיזו מעלה או העון תלוי בו. אבל איננו מוכחו או העון תלוי בו. אבל איש אשר אין רוח בו ואינו יכול להלך בקידר רוחו של כל אחד ואחר איןו, לא ברוח ה" עפ' הנסימקה היה הדרה והרהור של חברו, כי חפס על חטא הרהור של חברו, כי זריא היה מיטמר למסמוכה דאמר רבי זירא זירא היה מיטמר לעולם היה קבל וקדים, כי שמע

עליו", אחת במשמע, ובמשמעות נאמר (שם פסוק כ) "ויקסם את יקי' עליון", שתים במשמע, וכן כאן נאמר במצוות סמך דג' ובמשמעות בתיב וסמך אהרן את שמי ידרי. וכן בפרשנה פנחס בסמכה פרשת עולת תמיד אל סמכות יהושע: אלא לומר לך כמו שהקרבנות תמידין נושאים עליהם אשמת העם, כי תמיד של שחרית מכפר על עבירות של הלילה, ומתמיד של בין הערים מכפר על עבירות של כל היום (במהריך א' ט), וזה טעם הטעיה למן שמן ולפי של כל ישראאל על הקרבן. כי בראש ישראאל הם קרבן אשם על העם, כמו של קדוז רבותינו ויל' (דברים יט) מון פסוק "ויאשימים בראשיכם" (דברים יט) שאשmeta העם תלוי בראשם, וזה טעם סמיכות יד על יהושע, לומר הרי העם שנטבאו בטהרה והרהור. וזה דוקא העמשה בין חטא הרהור. וזה דוקא ל' איש אשר רוח בו' ביהושע' שיודע להלך גדר רוחו של כל אחד ואחר' ושיידי' בקדש המדרש, כי בידיו לראות ברוח הקדש שעליו את כל העולה על רוחו של כל אחד ואחר' ובמנשך אח' ברוח ה" עפ' בקדבו רוח עווים, לא ברוח ה" עפ' ישעה ט ד' מלכים א' ט אי, או עליון מיטל להшибו מדרבו ולבוכיו וליחסו, ואם להшибו מדרבו ולבוכיו ולייסרו, כי לאיזו מעלה או העון תלוי בו. אבל איננו מוכחו או העון תלוי בו. אבל איש אשר אין רוח בו ואינו יכול להלך בקידר רוחו של כל אחד ואחר איןו, לא ברוח ה" עפ' הנסימקה היה הדרה והרהור של חברו, כי לאיזו מעלה או העון תלוי בו. אבל איננו מיטמר לעולם היה קבל וקדים, כי שמע מהחשבתו של חברו: